

TOODLE NOODLE

SMÁTI SE JEST LÉPE VĚDĚTI

září 2015

čtvrtletník

roč. I.

INTERVIEW

**S NÁMI BUDE OSTRAVSKÁ
VYSKA DALEKO
VYŠŠÍ,**

prohlásil jeden z redaktorů nového satirického časopisu za souhlasného mručení svých kolegů během exkluzivního rozhovoru, který je obsažen v následující reportáži.

Múza

Přicházím na dohodnuté setkání s obavami. Nikdy jsem ještě nezažila podobnou konspiraci: text na pozvánce se následující den změnil v naléhavou výzvu k využívání stravování v menze na Reální, zapovězeno bylo nahrávání i fotografování, slíbit jsem musela dokonce i to, že si před schůzkou vyjmu čochy. Sedím ve Voliéře a kouřím třetí doutník, když se jeden po druhém vynořují z oblaku dýmu, v kloboucích vražených do čela, slunečních brýlích a se zdviženými klopami sak. Podle všeho jsou dva až čtyři, spíše mladší než vyloženě staří, příjemných, zvučných hlasů, přízvuk by o nich jistě řekl hodně, ale nejsem profesor Higgins. Nejprve jsme se představili, teda já jim, protože pseudonymy V. B., Tři tečky, Kelishka a Herr Deck! mi stejně nic neřekly, hned nato pro mě poručili šampaňské, to nejlepší, jaké Voliéra nabízí (nakonec měli jen horký cider), sami si nechali nalít něco, co dost odpudivě páchlo, uvelebili se kolem plastového stolku a já se začala ptát. Jelikož bylo nad mé síly zaznamenat, komu která odpověď patřila, vytvořila jsem z nich jednolitý celek.

Nejprve mě zajímalo, kdo vlastně jsou, čímž jsem je evidentně zaskočila. Dlouho bylo slyšet jen potahování sklenek po plastu, rozpačité srkání, nádechy, výdechy a vzdechy:

Jedna nula. Zeptáme se na personálním a dáme vědět.

Zkusila jsem to jinak a zeptala se, z čeho se rodí satirický časopis.

Ze všeobecné frustrace, která trápí naše akademické přátele i nepřátele. Hledět den co den do tváří, z nichž se vytratil všechn jas, sledovat prsty s revmatickými klouby od neustálého mlácení do klávesnice, brodit se závějeji lupů, cítit litry akademického potu etc. pro nás bylo nadále nesnesitelné. Chtěli bychom jim tedy ten nudný život na provinční univerzitě ještě více znechutit.

Jakou má časopis vizi a misi? Za koho kopete?

Snad do koho, ne? Ale vážně – chceme být vlakovou lodí školy – když se za rok vysloví OU, napadne vás jako první Toodle Noodle, chceme se stát hlavním z jejich log, být slavní, oblíbení, obletováni ženami nízké inteligence, ale vysoké nákladnosti, uctívání muži pochybného charakteru (zloději, podvodníky, šejdíři, padouchy a právníky), koncepcí i anti-koncepcí, básní i pravdou i nárožním patníkem, ale zůstat přitom nezávislími, všeobecně oblíbenými hipstry (raw, punk a death, yeah whatever) a VIP klienty Voliéry... Máme hodně plánů, moře času a ještě více energie, zkrátka nemáme co robit. Fakulta nás za naše budižkničemství platí vpravdě královsky, proto jsme se rozhodli ji za to po zásluze potrestat. Naším heslem budiž: „Upravujeme svět ke kráse a pravdě.“

To byla pravá chvíle, abych na chvíli vyrukovala s tím, co mi celou dobu vrtalo hlavou, zdasetotiznebojivyhazovůažalob, dnes tak oblíbeného sportu. A evidentně jsem tím zarazila první hřebíček do rakvičky jejich snu o časopisecké slávě, neboť se – jako když do rektora střelí – s výkřiky rozprchlí do svých pracoven. Už jsem zahlédla jen vlající saka, padající klobouky a zbytky prořídlých vlasů, které se ve zběsilém úprku snažily udržet pracně ulízanou přehazovačku. Zaplatila jsem za ně útratu a přes mrtvou schránku pohrozila odhalením jejich identit, pokud mě nepřiberou do redakce. Nakonec se dohodli, že mohou být jejich múzou.

VOLIÉRA

**TVOJE VINA. SCÉNKA
Z UNIVERZITNÍHO
ŽIVOTA**

(rozhlasová mikrohra pro čtyři hlasy, z toho jeden nesrozumitelný)

odporovala a zapsala Múza

hlas: Před obrazovkou na skypu. 7 dní do zkoušky.

dívka: Tak ani Pjotr to nedal. Psal na fejsu, si to přečti, že chtěl

převést řeč na divadlo, šel dokonce na nějakou ruskou blbinu, v kravatě, naučil se herce... A ten mindráček se ho zeptá, co to má prý společného s Jungmannem.

(nesrozumitelný hlas z PC)

Znáš Pjotra, nikdy žádná panika: prý hrál také jako kočovník divadlo, teda před tím než ho v Brixenu otrávil houbama. Naprosto nechápu, co chtěl ještě slyšet. Chápeš? Pjotr – nejchytřejší člověk ze skupiny a bude kvůli němu opakovat.

hlas: 3 dny do zkoušky.

dívka: Co? Vikina se mu tam svlékla? Fakt?

(nesrozumitelný hlas z PC)



Sem si myslela, že to neudělá.

(nesrozumitelný hlas z PC)

Byla sem s ní vybírat prádlo... celé odpoledne... já bych šla do černé, ale Vikina pořád, že když si libuje v Máchovi... no tak z toho byl nakonec blankytný spodek a růžový vrch. Asi to mělo být naopak.

(nesrozumitelný hlas z PC)

No, nebo je gay. To sou na téhle škole všichni.

hlas: Den před zkouškou.

dívka: Mám depresi, jo fakt mám.

(nesrozumitelný hlas z PC)

Evka před chvílí říkala, že bych si mohla něco jako na oko udělat...

(nesrozumitelný hlas z PC)

Buď prášky, ale toho si také nemusí všimnout, určitě budu celá zrudlá, nebo mi zavolá sanitku. Kdybych se tolik nebála výšek, tak snad vlezu do okna.

(nesrozumitelný hlas z PC)

Prý nechává otevřené dveře, takže se s obtěžováním vůbec neobtěžuj.

(nesrozumitelný hlas z PC)

Víš co? Nebo se rozbřečím, že má mamka rakovinu a že asi zůstanem sami a že sem se nemohla soustředit, i když ví, že mě to hrozně zajímá a že sem vždycky chtěla být spisovatelkou...

(nesrozumitelný hlas z PC)

Tak ne, když myslíš. (ticho)

Já tu bichli nakonec budu fakt (vyslovuje jako „fak“) muset přečíst. (křičí) Úúúú. Jáho tak nenávidím! (zvuk mrštěné knihy) (tukaní na dveře, opatrné otevírání)

matka: Verunko, mohla bys na chvíli pohlídat Filípka, potřebuju jen zajít do obchodu.

dívka: (vyčítavě, avšak nesmlouvavě): Mami, copak nevidíš, že se učím? Jestli mě zítra vyhodí, bude to jenom tvoje vina!



V.B.

ÚVAHA O JISTĚ (NE) SCHOPNOSTI

Rek a Red

Člověk vzdělaný či studující je trošku na úrovni. Respektive měl by být a já si to vždy myslel. Může být někdo chytrý, mít tituly vepředu, vzadu, nad i pod, může být odborníkem naprosto excelentním, avšak každá genialita bývá něčím vykoupena, jakákoliv dokonalost je spojena s jinou nedokonalostí. Člověk zběhlý v číslech, mluvící x jazyky, zabydlený v abstraktním světě své vědy často neumí zašroubovat žárovku či zavázat si boty. Pak je takto dokonale jedině odkázán na osobního asistenta, pomoc rodiny, přátel...

Moje poznání jde však ještě dál. Překvapivě jsem k němu nemusel provést žádný speciální výzkum, čekalo na mě samo, nikterak nevyhledáváno, na obyčejném sociálním zařízení na vysokoškolských kolejkách. Jdu si jako každý den a jako většina zdravých lidí takhle na záchod a najednou vidím cosi, o co moje oči nikdy neměly zájem, a přesto se mi již podobných zážitků dostalo do sytosti. V sanitární keramice je instalován nový umělecký objekt vzbuzující pozornost svým tvarem, barvou i specifickou vůní. Vycouvám a pomyslím si: ne-

měla být warholovská výstava předem inzerována alespoň na dveřích toalet? není to škoda, ta neokázalost a přílišná skromnost? nestojí neznámý tvůrce o zpětnou vazbu, o názor těch, jež svými instalacemi pravidelně omračuje? má zmíněné dílo skrytou ideu? vzniklo z okamžitého popudu, nebo je výsledkem soustředěného úsilí? přitáhly by jeho kontroverzní interpretace pozornost médií? nešlo by jej využít pro PR kolejí a menz?

Abyste rozuměli, koleje, kde je toto umění doma, stojí na Hladnově. Jsou zde tři sprchy a čtyři funkční záchody pro téměř padesátku studentů. Umělecká díla, o nichž je zde řeč, jsou důkazem zvláštní geniality, o které jsem hovořil v úvodu a jíž chybí k dokonalosti jediné – schopnost zatáhnout za splachovací páhý. Pokaždé se zamýšlím nad jeho autorem či autory. Jsou vzdělaní a ve svém oboru úspěšní? Patří k nastupující generaci pedagogů? A jsou to vůbec lidé? Dovolte mi nyní vyzvednout člověka, který umění exkrementu nepropadl, a přesto s ním spojil velkou část profesního života. Uklízečka, často starší, tzv. obyčejná žena, bez akademického vzdělání, vybavena silným žaludkem a nekonečnou trpělivostí umožňuje svou každodenní práci neznámému umělci tvořit a umělecky růst. Nám ostatním pak normálně žít. Má zlaté ruce i srdce a má za to můj dík.

didaktickou dílnu, kterou lze využít právě na nácvik držení křídly. Je tak dokonale skloubena teoreticko-metodická příprava s praktickým nácvikem.

O tom, jak správně mazat tabuli, pojednáme v následující studii.

Bibliografie:

HLAVÁČEK, Ivan - KAŠPAR, Jaroslav - NOVÝ, Rostislav. *Vademecum pomocných věd historických*. 2. vyd. Jinočany: H&H, 1994.

http://www.ff.jcu.cz/documents/10832/30955/uSJ_pdf.pdf/cf5458c8-fed6-4b2b-a4f6-590ae48341eb / [dostupné 1. 7. 2015]

http://akreditacnikomise.cz/attachments/article/541/zapis_ak_03_2015.pdf [dostupné 1. 7. 2015]

Přílohy:

Klasická tabuleobr. 1
Špinavá tabuleobr. 2
Tabule z doby, kde mnozí členové AK (tj. akreditační komise) stále jsou ...obr. 3



RIVÁČE

JAK SPRÁVNĚ DRŽET KŘÍDU. PŘÍSPĚVEK K INOVATIVNÍM DIDAKTICKÝM POKUSŮM V OBLASTI VÝUKY ŠPANĚLŠTINY

Dr. Michael Servantes
katedra romanistiky
Filozofická fakulta OU

Abstrakt: Tato kratičká studie se zabývá správným použitím křídly ve výuce španělštiny jako cizího jazyka.

Klíčová slova: didaktika, španělský jazyk, cizí jazyk, křída, inovace, tabule

V souvislosti s čím dál větší propagací zapojení moderních technologií do výuky se didaktické v posledních letech setkávají se zajímavým problémem mezi posluchači učitelských oborů na vysokých školách, a sice že tito mladí adepti pedagogického povolání v záplavě nových metodických postupů, které jsou označovány za moderní, inovativní či progresivní, přestávají správně držet křídou.

Křída od nepaměti patřila k základním materiálně didaktickým prostředkům. Její užívání je doloženo od pravěku a ve školách se používá přibližně od pozdního středověku. Je dokonce jednou z psacích látek, tedy pojmu, který se používá v pomocných vědách historických, což jen dokazuje její význam a přesah z didaktické oblasti do oblasti historiografie. Bývá klasifikována vedle takových nástrojů, jako je psací pero nebo dokonce propisovací tužka.

Křída sama o sobě je ve školství nepostradatelná, nicméně je vždy nutné, aby byla doplněna tabulí, tedy místem, na které se dá křídou psát. V příloze k tomuto článku je uvedena řada fotografií, na kterých můžete popatřit na rozličné tabule.

V neposlední řadě je důležité zdůraznit, že křída může být jak bílá, tak barevná.

Poslední výzkumy dokázaly, že oblast výuky didaktiky se na vysokých školách výrazně zaměřuje na nové technologie, jako jsou počítače, tablety, dataprojektory

a jiné. V této souvislosti vznikla studie, která dokazuje, že posluchači vysokých škol sice umí vyhledat na gúglu prakticky cokoli, mají však markantní problém se správným uchopením křídly. Ty mají v zásadě dvojitý tvar: malý hranol, případně malý válec.

Zastavme se tedy u toho, jak má učitel správně držet křídou. Je důležité, aby si pedagog uvědomil, zda je pravák či levák. V případě, že je pravák, chytne křídou do pravé ruky mezi ukazováček a palec a dlouhými tahy pak lehce přežijí křídou po tabuli, která se postupně z hlavního tělesa odstraňuje, a zanechává tak na ní požadovaný nápis. Levák postupuje analogicky, ale musí si dávat pozor na to, že je třeba křídou uchopit do levé ruky.

Zásadní problémy při psaní křídou jsou následující. Předně je třeba přizpůsobit velikost písma. Vzhledem k faktu, že inovativní postupy v metodikách vyučování znají už jen typografické značky používané v MS Word, můžeme říci, že by písmo mělo mít charakter Times New Roman a velikost minimálně 48 jednotek. Dále si musíme uvědomit, že pisatel má často tendenci nedodržovat nastavený sklon písma. Na rozdíl do tabletu směr řádku není na tabulích automaticky kontrolován systémem, a tak je třeba si dát pozor na to, aby písmo bylo vždy ve stejné úrovni a dále pak, aby se nezmenšovalo. V neposlední řadě je třeba zdůraznit, že výsledek v matematice je třeba vždy dvakrát podtrhnout, což taktéž činí značné potíže.

Co se týče aplikace těchto poznatků na konkrétní metodiku výuky španělštiny jako cizího jazyka, je dobré si uvědomit, že křída hraje zásadní roli také v tomto předmětu. Na tabuli musíme psát slovíčka nebo někdy i složitější věty, pokud je ovšem studenti hravou formou nedoplňují rovnou do svého tabletu. Je třeba tedy alespoň jeden semestr přípravy budoucích učitelů věnovat také práci s křídou, čímž samozřejmě nechceme snížit dostatečnou teoretickou přípravu těchto posluchačů. Za ideální považujeme model, který je v současnosti uplatňován na Filozofické fakultě Jihočeské univerzity, kde studenti mají tři hodiny teorie didaktiky španělštiny, dvě hodiny metodiky a konečně

SERVÍT JE VŮL!

Herr Deck!

Záchodkový (ale i plotový, křídový, zední a kdo ví jaký jiný) nápis „Servít je vůl“ je jednou z velkých záhad historie. Když si tuto „hlášku“ (abych byl in) vygúglíte, zjistíte, že se o tento nápis zajímá celá řada odborníků z různých vědeckých i nevědeckých oborů. A všichni mají patent na vysvětlení, odkud se vzala. V literárním časopise Tvar (č. 8/2012, s. 24) píše Petr Jančárek, že tato latrinálie vznikla někdy na konci 50. let 20. století a stala se celospolečenským fenoménem. Existují historiky o tom, že nápis se už v 60. letech objevil na Eiffelově věži v Paříži, Velké čínské zdi atd. a dokonce ho prý americký astronaut českého původu Eugene Cernan vyryl do měsíčního povrchu. Heslo má své heslo – na Wikipedii, samozřejmě. Proč ne? Byl a je to určité obrovský fenomén.

Problém je v tom, že se nikdo nikdy nepřihlásil k jeho autorství. Byl to spontánní projev lidu, lépe řečeno studentstva (prý), protože většinou se nápis odvozuje od prof. Radima Servita, který vyučoval na stavební fakultě ČVUT a proslul velkou přísností. Ovšem politolog, publicista a překladatel Jan N. A. Berwid-Buquoy hovoří v článku na blog.iDNES.cz (2008) o třech možných Servitech. Článek má titul plný očekávání: Dějiny nápisu „Servít je vůl“. Legendy a skutečnost. Autor je zjevně velmi sebevědomý. Ze tří variant vybral prof. Zdeňka Servita, ředitele Fyziologického ústavu ČSAV v letech 1954-1969. Autorovy výklady mi připadají přinejmenším přitažené za vlasy, ale nešť. Podstatné je, že všechny teorie vycházejí ze skutečně žijících osob. Ale bylo tomu opravdu tak? Musel si autor nápisu stěžovat na konkrétního profesora? Studenti nebyli a doufám, že ani nejsou hloupí. Proč by mělo obyčejné označení někoho za vola vyvolat takový fenomén? Vždyť touto nadávkou je častován kdekdo. V roce 1968 nahrála skupina Synkopy 61 mimořádně úspěšnou píseň „Válka je vůl“. Válka je ženského rodu, vůl mužského. Bylo to snad jen proto, že se konec v písni rýmoval se slovem kůl?

Nechci tvrdit, že jsem objevil nové vysvětlení. Nebyl jsem při tom, když neznámý autor (autoři?) psal svůj slogan na stěnu, ale krátce po revoluci 1989 jsem si přečetl velmi zajímavou satirickou knížku Jaroslava Žáka *Konec starých časů*. Tehdy jsem ještě nevěděl o nápisu „Servít je vůl“, teprve časem jsem

si uvědomil možné spojení. Jaroslava Žáka všichni známe jako autora námětů k filmům Škola základ života a Cesta do hlubin študákovy duše. Málokdo ví, že tento pedagog napsal také velmi ironické, satirické a až sarkastické knihy, v nichž dokázal úžasně zesměšnit českou povahu. Dílo *Konec starých časů* vytvořil krátce po bolševickém převratu v roce 1948 a bylo šířkou satirou na tuto událost. Popisovalo soudobé dění na malém městě Pepův Týnec, tedy přebírání moci místními komunisty. V čele KSČ v Pepově Týnci stál Áda Servít. O satirickém nadání Jaroslava Žáka hovoří už jen to, že hlavnímu komunistovi dal jméno Adolf. Navíc ho obdařil brilantní charakteristikou. Nebudu popisovat, proč by Áda Servít mohl být předlohou k latrinálii Servít je vůl. Postačí zmínit jediný odstavec z knihy (vydání 2010, s. 112): *Lyrický talent Ádu se změnil ve vlohu satirickou. Jeho první aforismy se objevily na zdech a plotech, hlásajíce, že pan řídící, pan starosta a jiní hodnostáři jsou volové. Byl odhalen a perzekvován, nejprve rákoskou přes ruce, později dokonce i přes zadnici. Hněv satirikův propůjčil křídla jeho fantazii a od realistického „učitel je vůl“, přes dadaistické „Pepka Šéřřová je vůl“ dospěl až k metafyzickému „vůl je vůl“, což napsal ve vzteku na školní dveře, vytvořiv tak v tomto odvětví nápisové literatury nepředstížitelný superlativ.*

Jaroslav Žák pochopitelně nemohl vydat svou satiru po r. 1948 a ani v liberálnějších 60. letech se to nepodařilo. Kniha *Konec starých časů* vyšla poprvé po revoluci 1989. Ale to neznamená, že by se rukopis nemohl dostat mezi lidi. Publikum určitě bylo, třebaže omezené. A z něho mohl vzejít autor (autoři?) nápisu „Servít je vůl“, který byl sice pro většinu lidí neadresný, ale pro zasvěcenou skupinku se stal heslem (kryptogramem) v boji s komunismem. Zatímco komunisté nevěděli, kdo je Servít, čtenáři Žákova díla to věděli velmi dobře. Motivy k dalšímu šíření už mohly být všelijaké. Vždyť šířitelé nevěděli, co šíří, a proto začali slogan měnit podle konkrétní situace. Vznikala tak změť významů, s nimiž si dnes marně lámeme hlavu. Že se na tom podíleli studenti, o tom nemůže být pochyb.

Na závěr zbývá jedna otázka: Existoval Servít? Žákův román je biografický, autor se v něm zpodobnil v postavě Dlouhého Ferdý, a tudíž je pravděpodobné, že i Áda měl svůj předobraz. Jen se jmenoval jinak. Chudáci páni profesoři Servítové, ať už byli jacíkoliv. Slízlí to možná pouze pro své příjmení, které vlastně není nijak zvláštní – znamená ubrus (servítek = ubrousek), případně příslušníka řádu servitů. Nebo ne?

SPLAŠENÝ PEGAS

JAK SI ZVÍŘÁTKA V ORLOVĚ LESE ZAŘÍDILA ŠKOLU

Herr Deck!

I. Nový ředitel

Bylo, nebylo... Věřte, nebo ne, ale v jednom lese, který dostal název podle nejmajestátnějšího ptačího dravce, se zvířátka rozhodla zřídit školu, aby jejich mláďata nerostla jak to dříví v lese. Inu, moc to zvířatům nevonělo, protože sama mnoho rozumu nepobrala, ale rada zvířat rozhodla, takže se nedalo nic dělat, musela posílat mláďata do školy. Utíkal čas, děly se různé věci, o nichž snad radši ani nebudu povídat, ale jednoho dne, kde se vzal, tu se vzal, nastoupil do školy nový ředitel. Rada ho zvolila! Měl pro funkci ideální předpoklad – správnou stranickou knížku oranžové barvy. Na tomto místě musím vysvětlit, co znamenala oranžová barva. Zvířátka záhy zjistila, že být v radě je pro ně výhodné, a proto bojovala o místa. Pro tyto účely se rozdělila do bojujících skupin, které měly své přesné názvy, ale pro zjednodušení se odlišovaly ještě barvičkami. Už si ani nevybavím všechnynázvy – nebosijevybvavitnechci – ... Ale proč vlastně? Barvy budou stačit.

Ve zvířecí radě onoho osudného dne, kdy byl nový ředitel školy volen, měli převahu zástupci oranžového družstva. V čele zasedal ostřílený šedý vlk a jeho pobočníkem byl skunk. Oba měli pro vedení lesa výborné předpoklady, byli dostatečně lstiví a vytrvalí. Není se čemu divit, že do vedení školy si prosadili sobě podobného a družstevního soudruha – tchoře. V lesní stoce sice nepředstavoval nejvýznamnější rybu, ale byl poslušný, svědomitě plnil vše, co se po něm chtělo, a nevyvíjel vlastní iniciativu, což bylo v družstvu největším přečinem.

Tchoř se projevil okamžitě po svém nástupu do funkce ředitele odvážnými slovy: „Smrdí to tady. Přišel jsem, abych tu udělal pořádek.“ Po pravdě bylo pořádku zapotřebí, a proto pedagogický sbor nic nenamítal, ale tato jediná věta stačila, aby se okamžitě rozdělil na tři křovy, tzn. tábory. V prvním se ocitla zvířata, jež očekávala skutečné a pořádné změny vedoucí ke zlepšení výuky a celkového obrazu školy v lese. Vyhlížela příští zítřky s mírným napětím a nadějí, takže je můžeme nazvat naivním křovím. Druhý tábor moc nevěděl, co má čekat a ani ho to nezajímalo, protože školu bral jen jako místo výdělku a jeho veškerá aktivita končila s posledním zvoněním, tzn. pasivní křoví. Třetí tábor čenichal možný prospěch a okamžitě začal novému řediteli leštit klacek.

Tchoř bystře zhodnotil tato zvířata a rozdělil si je na dvě skupiny – aktivisty a mouly. V první skupině byla svině, která na škole neučila, anobrž šéfovala medvídkům mývalům. Ačkoliv byla vlastně pouhou uklízečkou, získala si okamžitě u ředitele největší oblibu,

protože... hm... jak to říct kulantně... informovala ho o všem, co se ve škole i mimo ni dělo. Zkrátka bonzovala. Jakmile se objevilo něco zajímavého, za tepla to šla řediteli vysvětlit (nemohu urazitslepice). Svině byla evidentně ideální adept pro děláni pořádků, které chtěl tchoř ve vzdělávání zavádět. Sama měla s odřenýma ušima vychozeny všechny třídy základní devítiměsícovky, takže o vzdělání věděla své. Praxi získala v pohostinství, kde si většina podobně úspěšných zvířat pravidelně doplňovala vzdělání plodnými diskuzemi nad tématy, o nichž vůbec nic nevěděla, o to víc však o nich dělala závěry, všechno vyřešila mezi dvěma loky nektaru..., samozřejmě jenom na tlamě.

Do skupiny aktivistů se rychle dostal také bazilišek. Co že to je za zvíře? Navrhněte slovo a dokážu vám, že pochází z řečtiny. Bazilišek, řecky basiliskos, znamená v překladu „malý král“ nebo „králíček“. Pravda, dokázal se tvářit jako neškodný malý králíček, ale zároveň byl drakem, hadem a kdo ví, čím ještě. Byl něčím mezi zvířetem a člověkem, přičemž slovo člověk se ve zvířecí říši používalo jako nadávka... a ne moc lichotivá. Když někdo někomu nazval člověkem, koledoval si o přestlamu. Bazilišek se extrémně zajímal o zvířata opačného pohlaví, přestože už byl ve věku, v němž se ostatní zabývali myšlenkami na odstřel, což byla v lese povolená forma eutanázie. Při sblížování s opačným pohlavím bazilišek předváděl všechny své podoby a formy, ale působil jako vilný, nazrhlý a vypelichaný stařík. Do školy si běžně zval své nové objekty, které bůhví kde nechaly oči, a zamykal se s nimi ve svém doupěti. Podobně spiklenecky se zavíral s tchořem v jeho noře a kuli pikle.

Tchoř byl ředitelem! To byla důležitá okolnost. Jako ředitel mohl nejen rozkazovat, ale i rozdělovat odměny. A svině s baziliškem dostávali pravidelně nášupy. Věru, protočily by se vám panenky, kdybyste viděli, za co jela svině na dovolenou do žita, které bylo považováno mezi zvířaty v orlově lese za exotickou destinaci. Kdo tam byl, byl brán za velké zvíře. Skutečná velká zvířata se válela na zcela jiných polích, ale to v malém lese nehrálo velkou roli. Svině i bazilišek už měli být pro svůj věk dávno v důchodu, ale tchoř si je odměnami udržoval na škole. Přitom svině neučila nic a bazilišek jen tělesnou výchovu. Při vytváření rozvrhu se baziliškovi vždy muselo vyjít vstříc, aby nemusel do školy chodit více než dvakrát v týdnu. Zatímco všichni ostatní pedagogové dosáhli na magisterský titul, bazilišek se honosil titulem PaedDr. A ne jen honosil. Chlubil se jím! Při každé příležitosti zdůrazňoval, že je doktor a ostatní by ho tak měli nazývat. Byl na svůj titul nesmírně pyšný, ačkoliv jinde než v lese ho už nikdo neuznával. Byl totiž dosažen v dřevních časech totality zvířat s červenou knížičkou a bůh ví, za co... snad za skok přes kozu.

Do značné míry byli na tchořově straně v pedagogickém sboru také mladí pasivní.

Většina z nich měla finanční problémy a snažili se je řešit podobně jako bazilišek a svině – poslušností. Když mladí drželi tlamy a krok, mohli se sem tam nadít nějaké odměny. Měli jednu společnou zálibu – vyseďávání v hospodě, popíjení nektaru a kouření. Byl to zároveň jeden z hlavních důvodů, proč neustále trpěli nedostatkem financí. Trojice mladých zvířecích pedagogů dokázala vypít nektaru za celý pedagogický sbor. Mlok, ještěrka a žába byli obojíživníci, takže konzumovali ve velkém obojí: alkohol i cigarety. Ještěrka a žába navíc strašně rády utrácely za tretky a mlok za důvěrné přátele. Za den dokázali roztočit celou výplatu a za týden i výplatu někoho jiného. Ještěrka utrácela na úkor svého samce, který jí to kupodivu trpěl, taky měl slušný splávek. Žába si vždy nabalila nějakého cizího samce a nechala se jím vydržovat, takže když byl samec, měla okamžitě vše nové, když nebyl... kdo ví..., ale žába nebyla nikdy dlouho sama. Oblékala se jako rajda a tak ji zřejmě brali i samci. Vlastně se snažila neustále oblékat jako mladá žabka, ale už to byla pořádná ropucha, takže její mladistvý „look“ vypadal spíše jako naprostý nevkus. Mlok byl na tom z celé trojice nejhůř. Neměl nikoho, kdo by za něho platil, a proto se zadlužoval. Propil a prohýřil vlastním rodičům střechu nad hlavou.

Vzhledem k jejich zálibám celkem nepřekvapí, že žádný nevynikal v práci činorodostí. Ať už měli jakoukoliv činnost, vždy se z ní nějak vyvlíkli. Sázeli na svou nespolehlivost, takže je nikdo nechtěl pověřovat odpovědnějšími úkoly. Běžně si dávali kuřpauly, a to i ve chvílích, kdy měli jiné povinnosti. Například měli držet dohled, ale nikdo je na chodbě neviděl, zato za vraty se dýmilo, jako by hořel les. Jejich finanční trable zasahovaly do práce taky. Mlok si běžně půjčoval z financí, které vybral od svých žáčků. Ještěrka by si nechala pro kamínek koleno vrtat, přestože se přede všemi neustále chlubila, kolik že to její samec nevydělává. Když jí jednou zamítly zvířecí školní odbory vydat příspěvek na dovolenou, protože ho čerpala již v předchozím měsíci, šla si postěžovat za tchořem. Ani mu nemusela moc mazat tlamu medem, protože ten hned zavěťřil možnost zaútočit na odbory, které se mu podvolily, takže prachatá ještěrka dostala nakonec svých

třicet kamínek na dovolenou. Oblibu v pedagogickém sboru si tím ale nezískala. Postupně ji neměl rád nikdo, protože byla něčím, co se obtížně popisuje. Nedovedu její zvířecost vyjádřit charakterovými vlastnostmi. V lidské řeči existuje výraz, který ji vyjadřuje nejlépe – buran. Těžko říct, jestli ji měli rádi alespoň mlok a žába. Ruku do ohně bych za to nedal, protože všichni tři sice spolu vypili nejednu číši nektaru, ale své dluhy platili každý sám, a proto místo pravidla „jeden za všechny“ drželi spíše variantu „každý za sebe“. Navenek vypadali jako nerozlučná parta, ale kdyby na ně někdo uhodil, jeden druhého by bez obalu napráskali.

Chránili si jenom svou kůži, což tchoři vyhovovalo a účinně se všemi manipuloval. Byli pro něho „ještěřička“, „mločiček“ a „žabička“, když na to přišlo. Nebouřili se, neoponovali, odkývali vše, takže byl tchoř spokojen. Že nic nedělali? To tchoře neohrožovalo, ani jeho pozici ředitele. Žábu si tchoř kupoval kamínky z projektu, který byl placen z hodně vysokých míst... někde až v korunách stromů. Projekt věru nešlapal dobře, ale tchoř o tom nikoho neinformoval, držel vše v tajnosti, a tak se z něho stala časovaná bomba. Jak byli všichni tři pilní v pití, tak byli líní k práci, takže průsery se jim lepily na paty, ale vůbec je to nevzrušovalo. Vždycky to dokázali nějak obtlamit, a když bylo zapotřebí, zaútočili na někoho druhého, kdo se zrovna hodil jako fackovací panák.

Mlok byl přes své mládí a finanční negramotnost docela ambiciózní. Taková tichá voda, co břehy mele. Do konkurzu na ředitele se přihlásil taky, takže byl vlastně tchořovým konkurentem, ale jejich vztah to vůbec nepošramotilo. Mlok měl totiž stejnou oranžovou knížičku jako tchoř. Věděl, že v oranžové skupině má nejlepší šanci získat post, kterým by zachraňoval své dluhy. Těžko mu proniknout do myšlenek, ale snad uvažoval takto: „Oranžová skupina vládne v radě, tudíž rozděluje dobře placená místa. Mou jedinou šancí, jak si ještě užít, je získat takové místo. Nepotřebuji splatit dluhy, stačí, když budu mít hodně kamínek nad úroveň splátek. Tyto kamínky můžu užívat do sytosti.“ Touto prostou úvahou neskončil, protože jako ředitel školy by navíc rozhodoval o veškerých kamínkových prostředcích a mohl by si nasyslit ještě více: „...možná tisíce kamínek... možná tisíce tisíců...“ Byl to snílek. Pokračování příště.



ZASRÁNO

K VELEKTĚNÝM RUKÁM PANA PŘEDSEDY AKADEMICKÉHO SENÁTU FILOZOFICKÉ FAKULTY OSTRAVSKÉ UNIVERZITY

Vážený pane předsedo,
doslechl jsem se o vážném přečinu pana
dr. Martínka, za nějž je pan dr. Martínek
právem pohnán před soudní vyměšování.
Rád bych touto cestou na Vás apeloval,
abyste neměl s panem dr. Martínkem
žádné slitování. Já vyžaduji pro pana
dr. Martínka trest! Já vyžaduji nejvyšší
trest!! Já vyžaduji trest smrti!!!

Pan dr. Martínek dva vojáky těžce
zranil, dva zhmoždil a jednoho zesměšnil!

Právem se pan rektor brání tomuto
zesměšnění, protože se jedná o nanejvýš
hrozný čin. Nic na tom nemění fakt,
že se poté pan rektor zesměšnil ještě více
podáním žaloby na pana doktora. Pan
rektor se může zesměšňovat, jakkoliv
se mu zachce, ale pan dr. Martínek
je příliš nízkým člověkem, řekl bych spíše
„podčlověkem“, a tudíž má právo pouze
držet hubu. Pan dr. Martínek je ostudou
naší Alma mater a mělo by se proti němu
zakročit s nejvyšší přísností.

S úctou,
Váš neznámý ochránce práv afrických
diktátorů středoevropského typu,

Banda Kolaboranda

VÁŽENÁ REDAKCE,

my družstevnice z JZD Neštovice jsme
se ~~naš...~~ naštvaly z činu soudruha
Martínka. Mařka, když pucovala kravám
vemena, ~~naš...~~ rozhořčeně podotkla,
že takový soudruh by vůbec neměl
na vysoké škole působit. Martínkovo
jednání ohrožuje naši lidově
aristokratickou společnost. A co víc!!!
Ohrožuje naše národní hospodářství,
protože po zveřejnění Martínkova
zločinu krávy nadojily o 1,5 litru
mléka méně. Naštěstí je družstevní
psycholog uklidnil, pomazlil a teď
už dojí normálně, některé dokonce
nad plán. Ale co kdyby bylo více
takových Martínků? Kam by ta dojivost
dospěla?

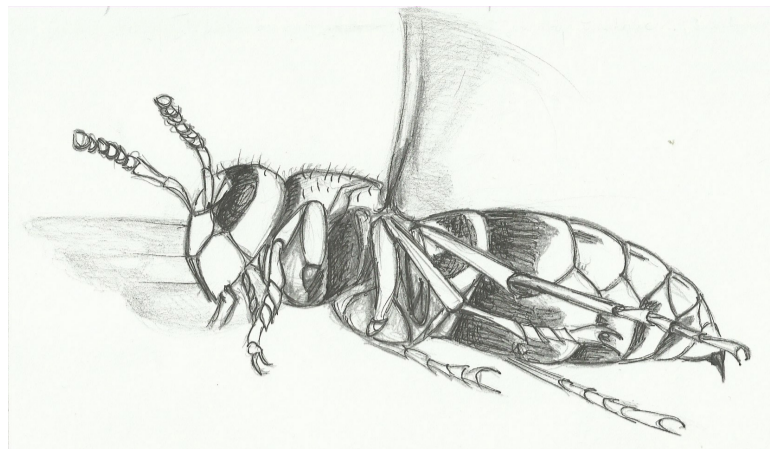
S pozdravem práci čest a rukám klid,
kolektiv družstevnic z oddělení
mléčných napajedel

CO TO MA ZNAMENAT?!

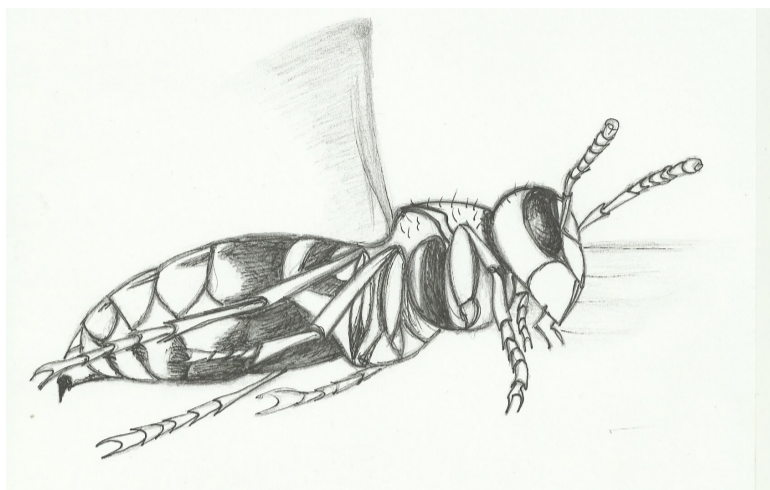
Jak si můžete vůbec dovolit zveřejňovat
take hlupoty? Přečetli zme si vaše články
a byli zme pohoršení. Nic z toho, co
pišete, není žádná pravda. Divali zme
se na některé vaše informace aji do
iných novin, solidnějších, ale v Blesku
nic takeho nepsali, jak vy pišete. Ani
ve zprávách na nově či na primě nic
nevysílali. Ja teda nevím úplně přesně, bo
mě zbralo spani, ale kolegove z našeho
domova senioru říkali, že tam nic nebylo.
Že pry enem říkali něco o Zemanovi, že
pry je fajny. Fšak aji je, to by jste tam
měli napsat. Bo jeho volili sami taci
inteligenti jako vy abo ja. Tak nerobte
cypoviny, jakysik satyricky časopis, rači
nam napišete nejaku pěknou písničku, taku
jak v tym šlagru davaju.

Zdravim
Gustek Kacabaja, PrDuch

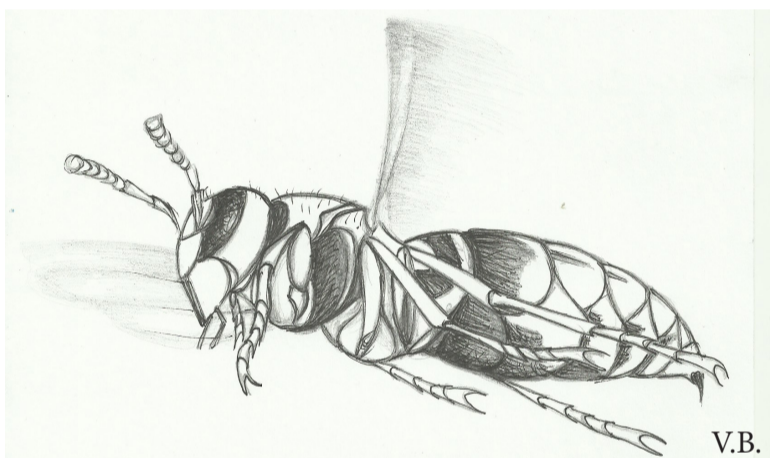
DŽOUK



1. Koho
bych měl
bodnout...

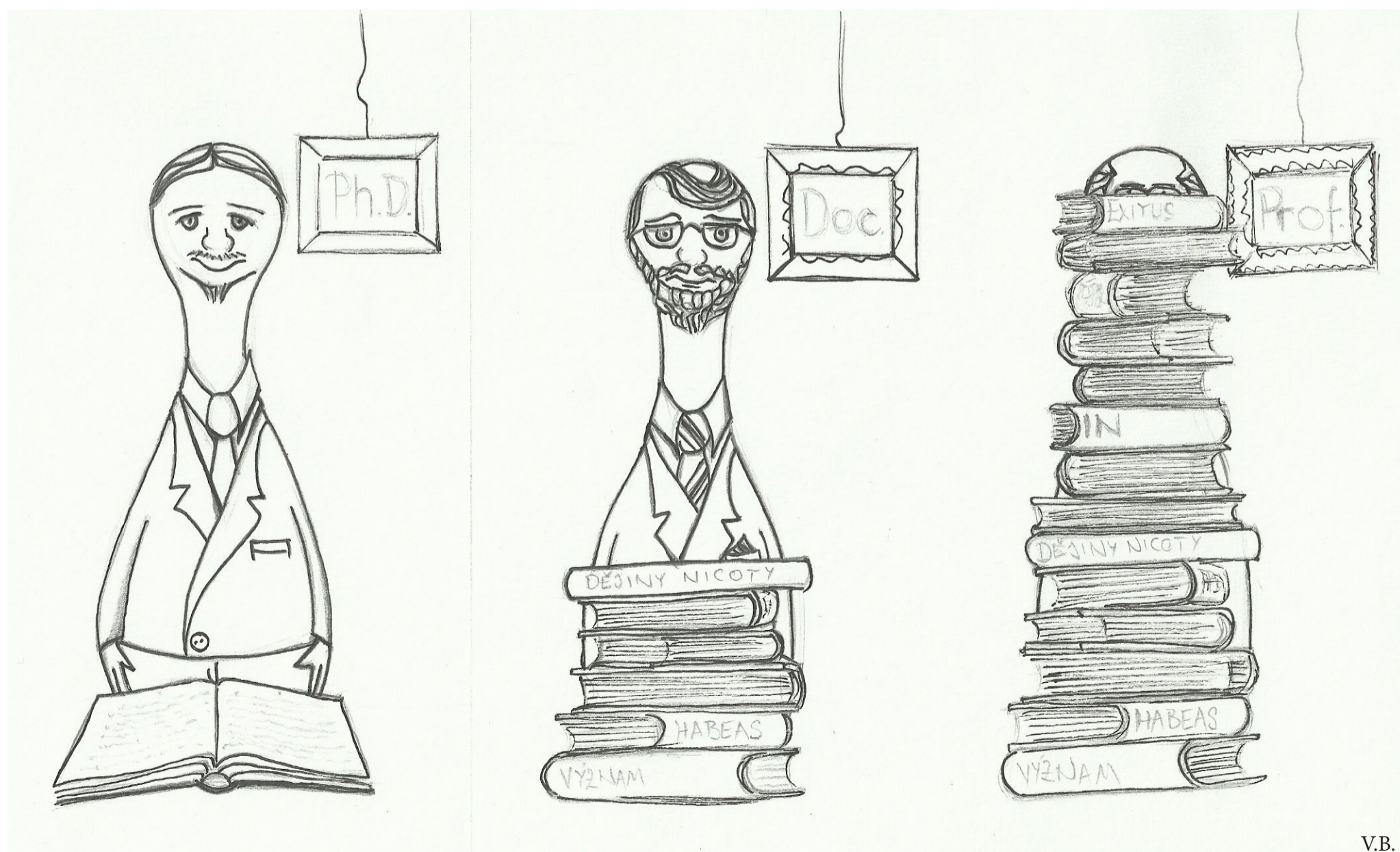


2. ...nejdřív?
Jen aby
mě z toho
nakonec...



3. ...nebolelo
žihadlo!

V.B.



V.B.